

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Halina Kiriło

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku P. Spółki z o.o. z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
z udziałem zainteresowanego R. G.
o wydanie zaświadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 września 2015 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 21 stycznia 2015 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie i nie obciąża strony
pozwaną kosztami postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z 21 stycznia 2015 r., odrzucił apelację wnioskodawcy P. spółki z o.o. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 6 sierpnia 2014 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o wydanie zaświadczenia dotyczącego ustawodawstwa polskiego jako właściwego dla objęcia ubezpieczeniem społecznym R. G., w okresie wykonywania przez niego pracy na terytorium Francji w dniach od 17 września 2012 r. do 21 grudnia 2012 r. z

tytułu delegowania go do pracy za granicą przez wnioskodawcę (agencję pracy tymczasowej).

W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że w apelacji od wyroku Sądu pierwszej instancji skarżący nie określił wartości przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Apelacyjny przypomniał treść art. 368 § 2 k.p.c., zgodnie z którym w sprawach o prawa majątkowe należy oznaczyć wartość przedmiotu zaskarżenia, przy odpowiednim zastosowaniu art. 19-24 i 25 § 1 k.p.c. Ponadto, jak podkreślił Sąd Apelacyjny, z woli ustawodawcy brak oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, jeżeli strona nie uzupełniła tego braku w wymaganym terminie, stanowi podstawę do odrzucenia apelacji zgodnie z art. 370 k.p.c. Zdaniem Sądu, nie ma skarżący racji, że w sprawie o podleganie ubezpieczeniu społecznemu brak oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia nie ma znaczenia dla prawidłowego orzeczenia o kosztach zastępstwa procesowego zgłoszonego przez strony. Jak zaznaczył Sąd drugiej instancji, zgodnie z ukształtowanym poglądem, sprawa o podleganie ubezpieczeniu społecznemu nie jest sprawą o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego w rozumieniu § 11, 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie i czynności radców prawnych.

Tym samym, w sprawie o podleganie ubezpieczeniu społecznemu o wysokości kosztów zastępstwa procesowego decyduje zatem wartość przedmiotu zaskarżenia i stawki nominalne określone w § 6 obu rozporządzeń.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone zażaleniem wniesionym przez wnioskodawcę, który zaskarżył je w całości zarzucając „naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść postanowienia, w postaci art. 370 k.p.c. i art. 373 k.p.c. przez niewłaściwą ocenę prawną sprawy i przyjęcie, iż wnioskodawca nie podał wartości przedmiotu zaskarżenia, przez co Sąd Apelacyjny odrzucił apelację”.

Skarżący wniósł o uchylenie postanowienia.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący argumentował, że kwestia odmowy wydania zaświadczenia dotyczącego ustawodawstwa właściwego na formularzu A1 w trybie art. 12 ust. 1 Rozporządzenia nr 883/2004 należy do kategorii spraw z zakresu objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Ponadto podniósł, że

istotną kwestią jest także, iż odrzucenie apelacji z powodu nieuzupełnienia w wyznaczonym terminie jej braków może dotyczyć tylko takich braków formalnych, które uniemożliwiają nadanie apelacji prawidłowego biegu (art. 370 i 373 k.p.c.). Dodatkowo także skarżący zaznaczył, nawiązując do orzeczenia Sądu Najwyższego (II PZ 39/10), że nie należy, w ramach odstępstwa od zasady wyrażonej w art. 130 k.p.c., odrzucać apelacji w związku z brakami pisma wniesionego w celu uzupełnienia stwierdzonych w niej braków, lecz wezwać stronę do ich usunięcia, czego Sąd Apelacyjny nie zrobił.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie ma uzasadnione podstawy.

Na wstępie należy zaznaczyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego kategoria spraw „o prawa majątkowe” jest rozumiana szeroko. Do takich spraw „o charakterze majątkowym” mogą należeć m.in. sprawy o ustalenie, w tym - tak jak w okolicznościach sprawy - o wydanie zaświadczenia o podleganiu właściwemu ubezpieczeniu społecznemu. Dla rozróżnienia majątkowego bądź niemajątkowego charakteru konkretnej sprawy nie jest istotne, czy rozpoznawana jest ona w następstwie wytoczenia powództwa o świadczenie, czy też powództw o ustalenie albo ukształtowanie prawa lub stosunku prawnego. Sprawą majątkową jest sprawa, w której zgłoszone żądanie zmierza do realizacji prawa lub uprawnienia mającego bezpośredni wpływ na stosunki majątkowe stron. O majątkowym bądź niemajątkowym charakterze prawa, którego dotyczy roszczenie, decyduje zatem majątkowy bądź niemajątkowy charakter dobra, którego naruszenia wnioskodawca upatruje i którego ochrony się domaga.

Przedmiotem żądania w rozpoznawanej sprawie, nie jest objęcie ubezpieczeniem społecznym (to bowiem nie jest kwestionowane), ale wydanie zaświadczenia na formularzu A1, określającego ustawodawstwo właściwe, co ma oczywisty wymiar majątkowy, przekładający się na wysokość należnych składek na obowiązkowe ubezpieczenie emerytalno-rentowe zainteresowanego. W tej sytuacji uzasadnione było wezwanie pełnomocnika organu rentowego do

uzupełnienia apelacji i wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia. Pełnomocnik skarżący nie wykonał tego obowiązku.

Z mocy art. 373 k.p.c. (i także art. 370 k.p.c.) sąd odrzuca na posiedzeniu niejawnym apelację wówczas, gdy strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie jej braków formalnych. Przepisy art. 370 k.p.c. i art. 373 k.p.c. należy jednak odczytywać łącznie z art. 130 k.p.c. Chodzi zatem tylko o takie braki formalne apelacji, bez uzupełniania których nie można nadać temu środkowi odwoławczemu dalszego biegu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2005 r., III UZ 29/04, OSNP 2005 nr 11, poz. 165; z dnia 11 grudnia 2009 r., II UZ 43/09, LEX nr 583823 i z dnia 17 maja 2013 r., II UZ 30/13, niepubl.). W ramach zatem postępowania wstępnego sąd bada, czy pismo procesowe zawierające apelację może mieć nadany prawidłowy bieg.

Tym samym, w przedmiotowej sprawie należało uznać, że brak określenia wartości przedmiotu zaskarżenia nie uniemożliwiał nadania biegu apelacji wniesionej od wyroku zapadłego w sprawie z zakresu ubezpieczenia społecznego o wydanie spornego zaświadczenia, skoro ani dopuszczalność tego środka odwoławczego ani opłata od niego nie są zależne od wartości przedmiotu zaskarżenia.

Reasumując, skoro brak określenia wartości przedmiotu zaskarżenia nie uniemożliwiał nadania biegu apelacji wniesionej w niniejszej sprawie od wyroku Sądu Okręgowego w W., zastosowanie przez Sąd Apelacyjny sankcji z art. 373 k.p.c. za nieuzupełnienie przez pełnomocnika strony pozwanej w wyznaczonym terminie tego braku formalnego było nieprawidłowe, co uzasadnia uwzględnienie zażalenia i orzeczenie zgodnie z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

Nadmienić należy, że podobnie rozstrzygnięto o zażaleniu wnioskodawcy w sprawach II UZ 18/15 i II UZ 20/15.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.

kc